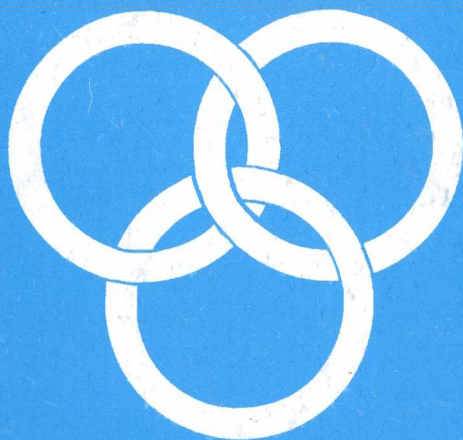

1998. II. NEGYEDÉV

Vezess!

KERESZTYÉN IFJÚSÁGI VEZETŐK LAPJA

31.

Vezess!

KERESZTYÉN IFJÚSÁGI VEZETŐK LAPJA

Kiadó:

**Magyarországi Keresztyén Ifjúsági
Egyesület
(M KIE)**

Szerkesztőség:

1085 Budapest, Horánszky u. 26.
Telefon/fax: (06-1) 267-0587

Szerkesztők:

Denke Villő
Silló Melinda

Szedés-tördelés:

Donát Bt.
Budapest

Nyomdai kivitelezés:

FÉBÉ Bt.
Budapest

Felelős vezető:
Tóth Béla

Megjelenik
negyedévente

Megrendelhető a
szerkesztőség címén

Ára: 1 évre 600 Ft
(postaköltséggel
együtt)

*Uram, vezess engem,
hogy én is Hozzád
vezethessek másokat!*

A TARTALOMBÓL

Erőt ad a megfáradtnak... ..	4
KIE arcképcsarnok –	
dr. Ábrahám Dezső	8
Tanuljunk egymástól - KRIE	12
Az ifjúkor nagy kérdései –	
Azért vagyunk a világban... ..	16
Tudod-e...?	20
Katonaság: igen vagy nem?	22
Vallások, felekezetek, irányzatok –	
Kik a baptisták?	24
Jelentés Finnországból	28

és még sok más...

LAPUNK SZERZŐI ÉS MUNKATÁRSAI

Albert Ágnes	tördelő-szerkesztő	Budapest
Antal Ferenc	KIE munkás	Békéscsaba
Bölcsföldi András	református lelkész	Kecskemét
Demeterné Harmathy Zsófia	református hitoktató	Budapest
Denke Villő	KIE önkéntes	Németország
Fodorné Ablonczy Margit	református lelkész	Kecskemét
Garajszki József	képzőművész	Dabas
dr. Kovács Bálint	KIE szenior	Budapest
Lupták György	evangélikus lelkész	Finnország
Magassy Éva	irodavezető	Budapest
Magassy Sándor	evangélikus tábori lelkész	Szentendre
Pálinkás Ibolya	szociális munkás	Szada
Seifert András	tanár	Debrecen
Silló Melinda	koordinátor	Budapest
Tóth L. Kristóf	református lelkész	Pátka
Verebes Dóra	festő-restaurátor	Budapest

valamint: Fodor Ákos, Kosztolányi Dezső, Rainer Kiess,
Gy. Szabó Béla, Günter Kunert, Kalász Márton

Megtérés

Képzeld el, hogy január közepe van, délután, már-már sötétedik, dermesztő a hideg. Füstöl a hó. A fák kopaszak. Hallgatód a varjak károgását. De te mégis sietsz, mert tudod, hogy indul a vonatod, az utolsó pillanatban kiérsz a pályaudvarra. Ott áll több vonat is indulásra készen, most melyikre is szállj fel? Az egyikre felugrasz, már halod az indítófütyöt. És a vonat elindul.

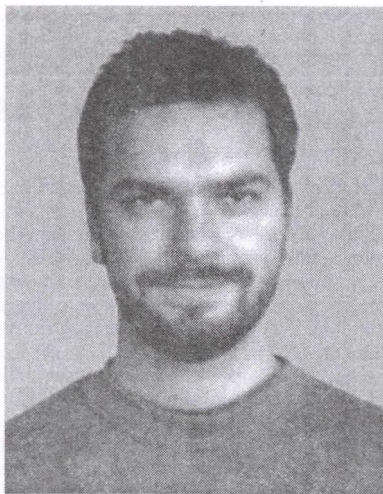
Bemész a fülkébe, keresel magadnak egy kényelmes helyet. Leülsz. Élvezed a jó kis meleget. Milyen jó is az, amikor a kinti hidegből, ahol magad is majd' megfagytál, jól átfáztál, bemész egy meleg helyre, érzed, ahogy tagjaidat átjárja a meleg, kiengedsz, kezeidet, lábaidat, de még füleidet is és orrodát is újra átjárja a vér. Hát persze, hogy jól érzed magad. A vonat csak suhan, a bepárasodott ablak előtt elhúznak a kopasz fák, a fehér mezők.

A vonat lassít, majd megáll. Egyszer csak megdermed a vér az ereidben. Mit is láttál? Csak egy állomás volt. Egy kis falu. Ott állt a vasutas a sínek mellett. Sapkája mélyen behúzva a fejébe. Jól beburkolózott a vastag kabátjába. Mégis, mi volt az, ami annyira megrémített? Csak egy valami lehetett, a falu neve. De hát mit keres ez a falu itt? Ez nem is az az irány! Nyugtatód magad, hogy biztosan csak rosszul láttál. A szerelvény elindul, megint leülsz és nézelődsz. Még egy település jön. Most majd kiderül, hogy mi is az igazság. Az állomás neve csak nehezen olvasható, szinte teljesen be van fagyva. Nagy nehezen mégis kibogarászod. Most már biztosan tudod, hogy a nagy sietségben rossz vonatra szálltál... Mit tehetsz? Elkezdsz sóhajtozni, hangosan ismételtetted az állomás nevét. Idegesen jársz fel s alá.

Az állomások sorra jönnek, mindig elolvasod a megállók nevét, sóhajtozol. Egyre idegesebb leszel. Mi is van akkor most? Tulajdonképpen ki kéne szállnod, elindulni visszafelé. Elérni egy másik vonatot, ami oda visz, ahova eredetileg indultál. Mégis, miért nem szállsz ki? Beteg vagy, fáj valamid, valami bajod van? Nem. Egyik sem.

Folyamatosan rossz irányba utazol, és csak azért nem szállsz ki, mert nem akarsz kiszállni, mert odabent jó meleg van.

A történet tanulságát nem szeretném most levonni. Azt tedd meg saját magad a belső szobádban. Ugye ismerős a helyzet? Tudod, hogy amit teszel, az nem kedves Isten előtt, de Te ennek ellenére is csak csinálod. Előfordult már, hogy rossz irányba indultál el? Vissza tudtál fordulni? Kaptál rá bocsánatot? Akkor most miért nem „szállsz le a vonatról”?

Seifert András

Jézus újrakezdi

János evangéliuma 21,1–14

Két arca lehet az újrakezésnek: egy frusztráló és egy megragadó. Azt, akinek egy nemszeretem-helyre kell visszatérnie, pl. az iskolában osztályt ismételni vagy a gyárban egy szép nyaralás után visszatérni a futószalag mellé, nem nagyon lelkesíti az újrakezés gondolata. Egész másként élük meg ezt olyan barátok vagy házastársak, akik az elválás, a krízis időszaka után ismét egymásra találnak és még egyszer újrakezdi – együtt.

Mindkét látásmód megjelenik ebben a történetben, amelyik a feltámadott Jézus találkozását meséli el tanítványaival a Tibériás-tenger partján. Minden lelkesíti az újrakezés-történet, de egy másfajta találkozást tükröznek; Jézus másként, mint a feltámadott Úr van jelen tanítványai között. Egy más valósághoz tartozik, és mégis ebben a valóságban találkozik velünk. Jelenvaló – és mégis megfoghatatlan (vö. Jn 20,17). Az elbeszélő azzal az utálással fejezi be a történetet, hogy ez volt a harmadik alkalom, hogy Jézus megjelent tanítványainak. Ezzel nemcsak a megelőző, 20. fejezetben leírt beszámolókhöz kapcsolódik, hanem azt is jelzi, hogy teljes bizonyosságunk lehet a feltámadás tényéről. Ami háromszor megtörtént vagy bebizonyosodott, az érvényes és végérvényes.

Péter újrakezdi

Ismét ott ülnek hát hálói és hajói mellett. Visszatértek a hétköznapi, a halászok nyers hétköznapi, akiknek a megélhetésért és a túlélésért kell küzdeniük. A tizenkét tanítvány közül heten vannak együtt. A hetes a teljesség száma, és arra is utalhat, hogy ez az esemény nemcsak a bizonyos kis csoportra, hanem mindenkire vonatkozik. Péter kezdeményez: „Elmegyek halászni.” A társai követik. A „halászás” azonban többet jelent egy foglalkozásnál vagy kenyérkeresetnél. Jézus Péternek – az ő saját világának viszonyaira fordítva – így fogalmazta meg jövődő foglalkozását, (el)hivatását: „emberhalász” (vö. Lukács 5,10). Erről a küldetésről, emberek megnyeréséről van tehát szó.

Péter egyedül, „saját szakállára” akarja az újrakezdet. Ismeri a módszert, és kedvező

külső körülmények között – éjszaka – lát munkához. De minden fáradozás hiábavaló. Péter és segítői nem nyerne semmit, ami megragadható (a szó szoros értelmében), „fogható” lenne. Minden kisiklik az ujjai között, kicsúszik a kezükből. Jobban jártak volna, ha az éjszakát az ágyukban töltik. Jézus nélkül minden fáradozás, még a missziós munka is, hiábavaló. Nélküle semmit sem tehetünk (János 15,5). Péter és társai megint nekifogtak, de semmit sem fogtak. Ha szem elől tévesztjük Urunkat, és saját erőnkől kezdünk neki valaminek, mindig erőtlén és hatástalan marad a szolgálattunk.

Jézus újrakezdi

Még miközben a fáradt alakok lassan kikászálódnak a vízből, Jézus már a parton áll. Ő ott vár azokra, akik csődöt mondtak, kikészültek, csalódtak. A sikertelen halászok nem tudják, ki áll előttük. A feltámadott Úr kivonja magát a szokványos észlelés köréből (vö. János 20,16; Lukács 24,16). Barátságosan, csaknem gyengéden megszólítja őket: „Fiaim, nincs ennivalótok?” Nyoma sincs szemrehányásnak, „ledorongolásnak” vagy erkölcsi prédikációnak amiatt, hogy nélküle indultak el. Tudja, hogyan érzik magukat, és tudja, hogy nem bírnának ki még egy csalódat.

De hát nem tudja, hogy semmi „kenyérhez valójuk” sincs? Akkor meg miért kérdezi? Jézus kérdése nem tudakozódás, hanem lelki-gondozói kérdés, ami őszinte vallomásra bátorít: „Nem, semmink sincs”. Éppen ez a „csöndnyilatkozat” az új kezdet indulása. Jézusnál a becsődöltek és a semmit birtoklók nyerne. A (még) idegen ismét kiküldi a tanítványokat. Nem a bizonytalanba küldi őket, hanem világos utasítást ad: „Vessétek ki a hajó jobb oldalán a hálót”, majd ígéretet ad nekik: „És találtok” (6. vers). A tanítványok engedelmeskednek a szónak, és mindezt egy megerőltető éjszaka után! Mindig titok, amikor emberek Jézus szavára hagyatkoznak – a nyilvánvaló és saját jogos tapasztalataik ellenére. De ahol ez megtörténik, valami új kezdődik el. A történet félreérthetetlenül visszaül Péter elhívásának történetére (Lk 5,1–14).

Péter tulajdonképpen észrevehetné, hogy Jézus az első elhívásnál a tóhoz kapcsol vissza és újra kezdi vele és az embereivel. De ő ezt nyilván nem látja azonnal, először újra ki kell mennie a tóra.

A kerülőutak, a második nekifutás gyakran fáradtságos. De ott, ahol Jézus tartja kezében a szálakat, új kezdethez vezetnek. Mindenesetre nem Péter, hanem a „szeretett tanítvány” (aki valószínűleg maga János) az, aki először felismeri Jézust. Talán ez a különös tudás, a szeretettség az oka a felismerésben megmutatkozó előnynek. Nincs mélyebb ismeret, mint a szeretet (1Kor 13,2; 1Jn 4,16).

Tele lesz a háló

Egy szakadásig teli hálót vonnak partra a tanítványok. 153 halat számolnak össze. A számhoz különböző magyarázatok kapcsolódnak.

Euagrius Ponticus (346–399) a négyzet (100), a háromszög (28) és a gömb (25) számértékeire bontja fel, és úgy véli, hogy ebben minden ellentét egységbe foglalódik. Hieronymus egyházatyja, bibliafordító pedig megemlíti, hogy az ókori világ zoológusai 153 fajta halat ismertek. A két magyarázat jól kiegészítheti egymást.

A háló utalás Jézus gyülekezetére, minden nép, nemzet és kultúra között. Senki sincs kizárva a missziói küldetésből és Isten üdvtervéből. A föld végső határáig (ApCsel 1,8) küldetnek a tanítványok, hogy a feltámadott Úr követői és tanúi legyenek. Bármennyire is különbözzenek az emberek a világegyházban, mégis megmarad a közösség az egy Úrban – minden feszültség és különbözőség ellenére. Másokat kizáró jelszavak, mint például „A hajó megtelt” nem találhatnak meghallgatásra keresztyének között. Jézus ígérete „és tele lesz a háló” – széles perspektívájú. Minden embernek minden kontinensen szól a hívás az Ő országába. Ott, ahol a tanítványok Jézus megbízása alapján tevékenykednek, megtelik a háló. A nagy halak (11. vers) utalnak arra a nagy Úrra, aki nagy dolgokat cselekszik, akinek a „nagyok között van része” és a „hatalmasokkal együtt részesül a zsákmányban” (Ézs 53,12).

Az úrvacsora mint új kezdet

A tűz ég. Már készül az étel (9. vers). Felvetődik a kérdés, vajon honnan kerültek a tűzre a halak, amikor a tanítványok még nem vonták partra a zsákmányt. De nem a tanítvá-

Nürnberg, Szent Lőrinc templom főkapuja
Krisztus feltámadása, 1390 körül

nyoktól származik az étel, hanem az Úrtól. Ő maga a vendéglátó: ő hív meg, ő ad. Nem az, amit mi hozunk, hanem az, amit Ő számunkra elkészített, teremt új közösséget. Bár a szöveg nem említi az úrvacsorát, helyette hal szerepel, mégis különösen a 13. versben olvasható leírás feltűnően emlékeztet erre. Az asztalközösségben Jézus megújítja közösségét a tanítványaival. Gyakran evett velük. Vámszedőkkel és bűnösökkel, kirekesztettekkel és elbukottakkal is asztalhoz ült. Ő felértékeli és elfogadja azokat, akik egyébként „lent” vannak. Miközben Jézus együtt eszik tanítványaival, akik Nélküle csődöt mondtak küldetésükben, magához kapcsolja őket és újra kezdi velük, mint amikor egykor elhívta őket. Az úrvacsorában Jézus az újrakezés lehetőségét ajándékozza.

Hogy hogyan van jelen, titok. Nem minden magyarázható meg és kutatható ki (12. vers); mindig marad egy bizonyos távolság. De bizonyosak lehetünk abban, hogy Ő maga jelen van, kijelenti magát és közösséget vállal velünk.

Rainer Kiess lelkész, Stuttgart
Forrás: Mitarbeiterhilfe 95/3. szám
Fordította: Magassy Éva

Beszámoló a Westbund delegáció magyarországi látogatásáról

1998 április 18–26. között a Westbund (Nyugat-Németországi KIE szövetség) 6 fős delegációja látogatott meg bennünket. Legjobb tudomásom szerint az ötlet *Rolf Müllertől* származott, aki a Field Group (most: Partner Group) német képviselője volt. Rolf szorgalmazta, hogy ne csak a KIE vezető képviselői találkozzanak ezeken a megbeszéléseken, hanem a csoportok között is alakuljon ki a kapcsolat.

A németek részéről rá hárult a szervezések oroszlánrésze, míg nálunk *Fröke (Frank Klára)* állt a néhány fős szervezőcsapat élére; ezúton is köszönjük a fáradozásait, melyek nem voltak hiábavalók: április 18-án megérkeztek a vendégek Győrújbarátba. Itt találkoztak a nemrég megalakult KIE képviselőivel, és természetesen itt is éjszakáztak. Másnap Tata-bányára indultak, ahol kihasználva a helyi terepviszonyokat, sziklamászás volt az egyik programpont. Sajnos ezen nagyszerű élményről nem tudok többet írni, mivel én csak másnap találkoztam a csoporttal Budapesten, de az biztos, hogy a hét folyamán többször is felemlgették a kalandot, mely ezek szerint igencsak emlékezetes volt...

Röpke budapesti Pelikán- és városnézés után Szolnokra indultunk, ahol egy nagyon kellemes, játékkal, diavetítéssel és beszélgetésekkel tarkított estét tölthettünk el. Másnap Debrecen felé vettük az irányt, s ekkor már megmutatkoztak a társaságon a fáradtság első jelei, ezért az alföldi táj egyhangúságát célszerűnek láttam az egyre sűrűbben beiktatott kávészünetekkel megtörni. Meg kell mondjam, hogy ezek a megállók osztatlan lelkesedést és hálát váltottak ki a vendégekből...

A debreceni KIE-ekkel két estét is eltölthettünk, ezek közül az egyik egyben területi találkozó is volt a kisvárdai és nyírbonyi képviselőkkel. Szintén kellemes

emlék, szerintem mindenki számára, a sárospataki és tokaji kirándulás is – természetesen az elmaradhatatlan borkóstolóval. Ezen a napon (23-án, csütörtökön) csatlakozott hozzánk *Lupi (Lupták György)* is, aki e delegáció kedvéért jött haza Finnországból. Köszönjük, hogy vállalta az utazás (és sokszor a tolmácsolás) fáradalmait!

Pénteken Békéscsabára érkeztünk, s az elmaradhatatlan Márvány cukrászdázás után meglátogattuk a kétsopronyi Guzsalyas Alkotókört (a Guzsalyas és a csabai KIE között egyre jobb az együttműködés). Közös vacsoránkat szintén a Guzsalyasnak köszönhetjük: a néhány hónappal ezelőtti falubálban megmaradt, fagyasztóban pihe-nő marhapörkölt-csomagot becsempésztem a mikrobuszba, ott pedig bográcsban felmelegítettük, mint „echte ungarische Gulasch”-t. A „kegyes” család szerencsére nem lepleződött le.

A szombati volt a látogatók utolsó Magyarországon töltött napja, délután a Választmánnyal közös megbeszélésre került sor.

Végezetül el kell árulnom, hogy nemcsak azért éreztem jól magam e néhány nap alatt, mert egy klassz társasággal lehettem, hanem azért is, mert alkalmam nyílt néhány csoportot meglátogatni, s látni, hogy „megfogyva bár, de törve nem” (Vörösmarty) vagyunk és működünk – ki-ki a maga sajátos arculatával és módján. Továbbá az volt az érzésem, hogy a magyar KIE csoportok konkrét segítséget vártak a küldöttektől, míg ők csak a terepet szerették volna felmérni s a későbbi kézzelfogható segítségnyújtásban gondolkodtak. Remélem azonban, hogy emiatt egyik hazai csoportunk sem csalódott, s méginkább abban bízom, hogy – talán nem is olyan sokára – eljön a tényleges csoport-csoport kapcsolatfelvételi ideje is.

Fecó

Május 18-a óta a Békéscsabai KIE irodája is a Botyánszki u. 14. sz. alatt található meg, telefon/fax a régi: 66/327-014.

Február 27-én és március 27-én „Club Soprony” találkozót szerveztünk Kétsopronyban Gondáné Paszternák Klári segítségével, május 17-én ugyanitt a KIE zenekar lépett fel előgyereknapi műsorával.

Március 10-én rendes, 28-án pót-közgyűlést tartottunk. Utóbbira a közhasznú szervezetté nyilvánításához szükséges alapszabály-módosítás miatt került sor.

Április 25-én Irodalmi Kávéházat rendeztünk. Felléptek: Kalapos László színművész, Kovács György költő-újságíró, Dorotkin Katalin versmondó, Varga Zsolt gitárművész. Az áhitatot Bakay Péter tartotta.

Május 2-án: Futónap. A bevétel felét egy kárpátaljai árvaház javára ajánlottuk fel (Dani Péter az otthon vezetője), a másik feléből a nyári tábor (Szanazug) nagycsaládos résztvevőit szeretnénk segíteni.

A menet közben országos táborra bővült **szanazugi nyári táborra (aug. 14-22)** még korlátozott számban elfogadunk jelentkezéseket a csabai irodán (5600 Békéscsaba, Botyánszki u. 14. Tel./fax: 66/327-014). A várható max. részvételi díjak:

- saját sátorral 6500 Ft/fő
- kőházban 7500 Ft/fő
- motelben 8540 Ft/fő (csak 6 éj!)

Sikeres pályázatok esetén az árak csökkenni fognak, illetve nagycsaládo-

soknak kedvezményt próbálunk biztosítani. Ha szeretnétek jönni, sürgősen jelentkezetek a fenti címen!

Jelentkezőket várunk június 22. és július 5. között **Tiszavasváriban tartandó munkatársképző tanfolyamra** a KIE irodában (1085 Budapest, Horánszky u. 18. Telefon/fax: 267-0587). A részvételi díj 4000 Ft.

Minden kedd reggel fél 7 és 7 között imaközösséget tartunk a KIE-ért. Bárhol vagy ilyenkor, csatlakozz lelki közösségünkhöz. Az eddig elhangzott imákat köszönjük.

A nemespátrói Forrás pihenő és táborszó ház a *Forrás Egyesület* tulajdona. Az egyesület szeretne lehetőséget nyújtani családok, ifjúsági csoportok, egyesületek részére: táborok, hétvégi kirándulások közösségi alkalmak megrendezésére.

Nemespátró: 400 főnyi lakosú kis falu bevásárlási lehetőséggel, csendes, nyugodt környezetben.

Megközelíthető: Budapesttől Nagykanizsáig vonattal 3 óra, Nagykanizsától busszal 30 perc, Balatontól (Hévíz) autóval 1 óra.

Szabadidős lehetőség: pihenés a közeli termálfürdőkben, kerékpártúrák, gyalogtúrák az erdőben, fürdés, úszás a 8 km-re lévő tóban.

A házban: 6 személy részére fekvőhely, nagy közös helyiség, konyha gázfőzővel, fürdőszoba 2 tusolóval, 2 WC, nagy udvar, sátorozási lehetőséggel.

Szállás naponta 400 Ft/fő. Kulcsosház.

Információ és bejelentkezés: Békéscsabai KIE-iroda, tel./fax: 06-66-327-014.

D. h. c. Ábrahám Dezső

1920–1997

KIE titkárságtól
a püspökségig

„Ne feledkeztek meg vezetőitekről,
akik az Isten igéjét hirdették nektek.
Figyeljetek életük végére,
és kövessétek hitüket.”

(Zsid. 13,7)

A KIE mindenkori eleven lelki és társadalmi élete a körében megforduló fiatalok jó gyakorló iskolája volt. A lelki munka sokféle formája, a szellemi élet változatossága és a társasági élet sokoldalúsága alkalmat adott a fiataloknak a tanulásra. Aki megkapta Istentől a vezetői képességet, az korán megmutatta készségét nemcsak a figyelésre, de a gyakorlati munkára is. A lelki-szellemi adottságokkal egyidejűleg megláthatta, hogy a jó ifjúsági munkától elválaszthatatlan a szervezői tevékenység is. Ilyen iskolát járt Ábra-

hám Dezső fiatalon a budapesti KIE-ben, és az itt szerzett tapasztalatait jól kamatoztatta amerikai szolgálata idején püspökségében is.

Elindult a Baranya megyei Old községből

Old kicsiny Dráva melletti községben született 1920. szeptember 15-én. Elemi iskoláit is itt végezte. Innen került Kiskunhalasra a neves Szilády Áronról nevezett gimnáziumba. Ott tett érettségi vizsgát 1938-ban. Az érettségi évében volt többnapos KIE konferencia Kiskunhalason francia, skót és finn

Ábrahám Dezső püspök feleségével és lelkész társaival

KIE titkárokkal, gróf Teleki László tolmácsolásával. Ez a konferencia olyan lelki hatással volt rá, hogy ekkor döntötte el, hivatásul a lelkési pályát választja. Gimnazista korában ismerkedett meg a cserkészetrel is.

Teológiai tanulmányait Budapesten végezte 1938–1942 között. Ezután segédlelkési szolgálatban volt Soltvadkerten, Fóton és a Budapest-Kálvin téri gyülekezetben. Már 1942-ben tisztiséget kapott a KIE-ben, de valójában 1945–46-ban vette át a budapesti KIE titkári teendőit. Ekkor került közeli baráti és munkatársi kapcsolatba Pógyor István nemzeti titkárral és gróf Teleki László ügyvezető elnökkel. A belső ügyekkel egyidejűleg elvégezte a dunavecsei tábor helyreállítását is. A KIE belső életében a békesség embere volt minden és mindenkivel kapcsolatban.

Külföldi tanulmányútja

1946-ban ösztöndíjat kapott a skóciai Glasgow-ba, és úgy hagyta el az országot, hogy magával vitte a bekövetkezett nehéz viszonyok fájdalmas emlékét. Átéltte Pógyor István internálását is. Így arra az elhatározásra jutott, hogy nem tér haza, hanem Amerikában folytatja tanulmányait.

Princetonban a teológiai szemináriumban kapott lehetőséget a továbbtanulásra, és rövid időn belül megszerezte az első tudományos fokozatot, a teológia mestere címmel. Közben látogatta a magyar gyülekezeteket, így kiépült kapcsolata több egyházi közösséggel. Ennek következménye, hogy 1951-ben

Gróf Teleki László, ügyvezető elnök

Roebling gyülekezete meghívta lelkészéül. Itt kötött házasságot egy Erdélyből származó család lányával: Sziinyéry Margittal. Ezzel valójában eldőlt az a nagy kérdés, hogy immár az új hazában marad s nem tér haza magyar honba. Nem tért haza azért sem, mert hazulról rossz híreket kapott, többek között szüleit meghurcolták, Pógyor Istvánt és Teleki Lászlót hamis vádak alapján elítélték.

Esperesi és püspöki megbízatásai

Nem sokkal ezután megválasztották a Pert Amboy-ban szolgáló gyülekezet lelkészévé, és egyidejűleg az egyházmegye esperesévé. Közben szerkesztette az egyház hivatalos lapját és bekapcsolódott a rádiós prédikációk sorozatába. Igehirdetései hallhatók voltak hosszú éveken át itt a magyar hazában, de a határokon túl élők körében is.

1968-ban az amerikai magyar református egyház püspökké választotta, és ezt a tisztségét 18 éven át viselte, úgy, hogy ekkor alkották meg az egyház törvénykönyvét. Ő volt az irányítója a lelkész és ifjúsági konferenciáknak. Ő kezdeményezte a nehéz helyzetben levő magyar egyházak segélyezését. 1974-ben megválasztották az egyik legnagyobb gyülekezet, Allen Park (Detroit) lelképásztorává. Itt az újonnan épült templom és egyházi épületek rendbetételét, az adósság rendezését rövid idő alatt megoldotta. Angol és magyar nyelvű istentiszteleteit sokan látogatták, és különösen virágzott az ifjúsági munka. Hűségesen látogatta a híveket, különösen a betegeket.

Freising, Mária-dóm, kripta

Számos közéleti tisztséget is betöltött, így a magyar egyesület és alapítvány igazgatóságát is. Nagy gondja volt egyházkerülete gyülekezeteire, és igyekezett tehetséges és hűséges fiatal lelkészek elhelyezkedését előmozdítani. Mindig feltétele volt lelkészeivel szemben az ifjúsági munka végzése. A nehéz esetekben szeretettel és bölcseséggel oldotta meg a kérdéseket úgy, hogy a gyülekezetek épüljenek. Állandóan tartotta a kapcsolatot magyarországi barátaival, és magával a hivatalos egyházzal is. Ennek lett következménye, hogy 1990-ben tiszteletbeli doktorrá avatták a Budapesti Teológiai Akadémián.

Nyugalomba vonulása után is állandóan vállalt szolgálatokat azokban a gyülekezetekben, ahol lelkészhiány mutatkozott. Halála előtti vasárnapon is még ellátta a szolgálatot. 1997. július 10-én váratlanul elhunyt. Az amerikai magyar és angol lelkészek igen népes közössége kísérte utolsó útjára abban a templomban, Trentonban, ahol hónapokig ellátta a szolgálatokat, ahol utolsó igehirdetését is megtarthatta még.

Itthon az egyházi sajtó és a KIE seniorok külön is megemlékeztek arról az egykori KIE titkárról, aki az 1945–1946-os nehéz időkben hittel és hűséggel szolgálta Krisztus ügyét a magyar ifjúság között. A magyar KIE történetének egyik kiemelkedő, áldott munkása volt Ábrahám Dezső!

Dr. Kovács Bálint

DERŰ

„Aki hisz, az derűs, és derűje Istentől származik.”
(XXIII. János pápa)

Pétert megkérdezi a szomszéd fiú:

– Ki törte be nálatok az ablakot?
Péter hamiskásan mosolyogva válaszol:
– Az öcsém. De én voltam a hibás, mert félreugrottam.

– Apu, az alma télen is nő?
– Nem, csak az ára.

– Megdicsérték a suliban – büszkélkedik Laci.

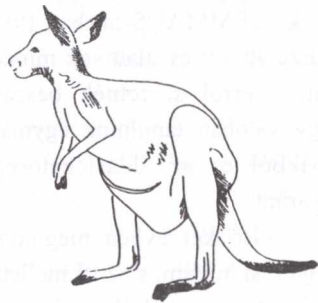
– Miért? – hitetlenkedik anyukája.
– Azt mondta a tanár néni, hogy olyan az írásom, mint a doktor bácsié a recepten.

– Nem megyek többé iskolába!
– Miért? – kérdi az aggódó anyuka.
– Mert olvasni még nem tudok, beszélgetni meg nem szabad...

A srácot rossz bizonyítványa miatt elfenekeli a papája, közben hajtogatja:
– Tudd meg, nekem jobban fáj, mint neked!
– Lehet – szipogja a fiú – de nem ugyanott.

Az öt éves Péterke meglátván újszülött iker-testvéreit, megkérdezi:
– Mondd, anyu, mindketten nálunk maradnak, vagy választanunk kell közülük?

– Mit tudsz a kengururól?
– Ugrálós állat, a hasán egy zsebet visel, hogy szükség esetén elrejtőzhessen.

– Képzeld, kaptam egy kiskutyát, amelyik énekel!
– Az semmi! Az én macskám senkit sem enged be a lakásba.
– Hogyhogy?
– Nem éri fel a kilincset.

– Miért hagytad ott a régi sulidat?
– Betegség miatt...
– Hogyhogy?
– Az osztályfőnököm azt mondta, beteg leszek, ha rám néz.

Összegyűjtötte:
Demeterné Harmathy Zsófia

A kecskeméti ifjúság 9 éve (1989–1998)

„Őrizkedj azért és vigyázz nagyon magadra, hogy meg ne feledkezz azokról, amiket saját szemeddel láttál... Ismer-tesd meg azokat fiaiddal...” (5 Móz 4,9)

Ifjúsági lelkészként kerültem Kecskemétre 1989. június elsején. Nagy munka kezdődött el ekkor (hiszen ez volt az úttörő nemzedék), mely alapozódott az elődök munkájára (itt volt még utolsó ifjúsági lelkészként Kovács Bálint is), akik a legnehezebb időkben is táboroztattak és ifjúsági központot építettek az EMMAUS-házban 1986-ban.

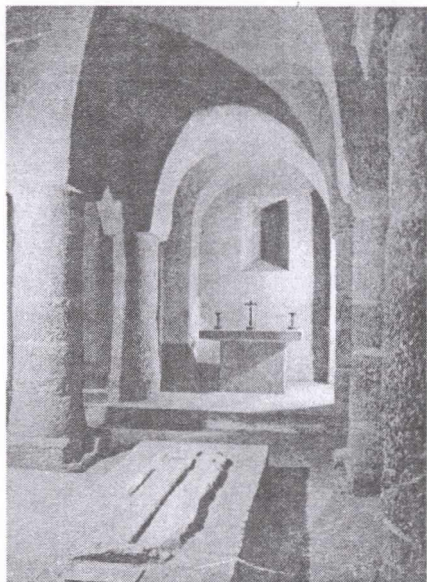
Ezalatt a 9 év alatt sok minden történt, s erről szeretnék beszámolni, hogy valóban tanuljunk egymástól, a hibákból és az áldáslehetőségekből egyaránt.

Az első két évben megindult egy megtérési hullám, s az ifi mellett kinövekedett egy *serdülőóra* is, valamint sok *középiskolai és főiskolai bibliakör*, Isten nagy áldásokkal mutatta meg segítségét, s bár nagyon sok küszködés és néha lefelé húzó erők is mutatkoztak, mégis ma nagy hála van a szívemben mindezekért. Azután a megállapodás időszaka jött, s mindenki nagy büszkén emlegette magát az ifi, vagy a serdülőkör tagjaként. Növekedtünk, szolgáltunk, elkezdődtek az *ifi istentiszteletek* és az *az ifi program*, amiről

egyszer már a VEZESS! lapjain is beszámoltam (1992. I. negyedév, 6. szám), majd megjelent az ifjúsági munkáról szóló könyvem, amiben vázlatok számoltak be arról, hogy mit jelent számomra az ifjúsági gyülekezet építése (Utaid Uram, mutasd meg c. REFISZ és S. D. G. közös kiadvány 1996).

A 9 év távlatában azonban már nem csupán ifjúsági munkáról számol be, hanem gyülekezetépítésről is. *Hogyan épültek be a felnőttgyülekezetbe* ezek az ifi-tagok, mennyire lettek egyháztagokká – hiszen az ifjúsági munka egyértelmű végső célja mindig ez. Nem önmagában a fiatalok hitrejuttatása csupán, vagy közösségi munka, hanem a gyülekezet egészének növekedése az ifjúsági gyülekezettel. S itt csupán a magam munkájáról kívánok szólni, hiszen azóta már a második ifjúsági lelkész próbálgatja magát ebben a fontos feladatkörben Kecskeméten. (Én 1992 óta teljes állású vállaltanárként szolgálok gimnáziumunkban, s csak a felnőtt ifjúságot vezetem, tanácsolom tovább.)

Először a **nehézségekről**. Sokan eltűntek, mert *párkapcsolatot* kezdeményeztek, s nem Isten akarata szerint tették ezt, s így nagyon nehéz volt egy közösségbe járni. Ez ebben az életkorban teljesen természetes dolog, de nagyon kell vigyázni Isten vezetésére nemcsak a vezetőnek, hanem a tagoknak is (1 Korinthus 5–6–7 részek). Sokan eltűntek, mert a hatalmas létszám mellett nagyon nehéz volt beépülni a *közösségbe*, s akinek nem volt baráti köre, vagy nem tudott kapcsolatot tartani másokkal, azok szép lassan elmentek az ifiből. Ez szintén nagyon nehéz probléma minden ifi közösségben, hogy az emberi kötelékek hogyan alakulnak (Filippi 2,1–5). Sokan eltűntek a *továbbtanulás* miatt – más közösségbe járva, s már a hangot nem találva, vagy hirtelen kinőve, felnőtté válva új, egyéni utat kezdve a közösségből. Ez is komoly próbatétel minden korszakváltásban (a 18. év érettségi – továbbtanulás, vagy munkábaállás), a társadalmi helyzet megváltozása... (1 Timótheus 6,1–21). Eltűntek néhányan azért is, mert *nem értettek egyet* a vezető koncepciójával, vagy személyiségének nehezebb vonásait nem viselték. Ez is újabb és újabb probléma minden gyülekezetben, s komoly kérdés, hogy ki hogyan dolgozza fel ezt (2 Korinthus 4,1–18). S mi történt ezekkel a fiatalokkal? Legtöbbjük beépült a felnőtt gyülekezeti közösségbe! Sokan

*Tihanyi apátság, altemplom
I. Endre király sírja (1060)*

szolgálnak közülük a gyermekmunkában, ifjúsági misszióban, énekkarban, vagy munkahelyükön próbálnak jelleget élni. Néhányan szolgálatuk miatt vagy házasság révén, más gyülekezetbe kerültek, de ott is teljes bevetéssel szolgálnak. Vannak azonban, akik most elveszettek látszanak. Néha kapok egy telefont, s újra hiszem, hogy Isten előtt minden tévelygő bárány kedves, s nem fogja hagyni őket elveszni, ha tékozló fiúként/lányként élnek is most. Imádságainkban hordozzuk őket, s minden évben új hullám indul az ifiben az ő felkeresésükre, nekik írt levelek sora jelzi – számontartjuk őket.

Niké, Olympiai Múzeum, i. e. 420

Azután az **áldásokról**. Hosszú éveken keresztül, bár átmenő forgalom volt az ifiben (kb. 60 körül lehettünk, s ebből 40 fő volt mindig jelen), mégis a gyülekezet felé léptünk. *Rengeteg szolgálati ág alakult*, s lassan beléptek a gyülekezeti szolgálatba is. Hitoktatásba, diakóniába, gyermekmisszióba, alternatív katonai szolgálat alapján a gyülekezet presbiterei, egyházfiként szolgálók lettek, hivatalukban titkárnőként, iskolánkban tanítóként, tanárként szolgálnak; megalakult a missziós, a lelki-gondozói, a teológiai, a közösségépítő munkacsoport, KRIE-szolgálat, klub-misszió, ez évben az iszákosmentő

misszió kis csoportja; megye sok buktatóval, váltott lovakkal a kórházi misszió, s a más gyülekezetekben való szolgálat is megyei, kerületi szolgálat, konferenciák, ifi vezetőképző helyben és megyében. Ezekért rendkívül hálásak vagyunk. Vannak teológusaink is és vallásánáraink, valamint újabb és újabb csoportok a tanító-hitoktató, s a diakóniai képzésben is. Megkezdődött az öregotthonokban való szolgálat, s mozgássérültek, fogyatékosok közötti hittanóra, szolgálatok (2 Korinthus 9,1–15).

Talán a legtermészetesebb továbbépülés lehetett a *Páros kör*, ahol már csak kéthetente, de 25–28 pár van együtt immár két csoportban olyanokat is vonzva, akik sosem jártak ifi közösségekbe, csak a házasság útján kerültek a gyülekezet körébe. Ez is hatalmas ajándék. Így gyermekeket keresztelelünk, s nő a gyermekcsoportok létszáma, s ezzel a gyülekezet továbbépülése. Kegyelem alatt élünk! Mít tanulhatunk mindebből? Hogy *nem hiábavaló* a mi munkánk az ÚRban! S hogy nem baj, ha különbözőek vagyunk! Épp ebben mutatkozik meg keresztyénségünk, hogy a sok másság ellenére tudjuk, merjük vállalni egymást (1 Korinthus 12). A közösség életében vannak felfutások és meglankadások is, ezeket is felhasználhatja Isten sok jóra. Nem vagyunk jók, sőt jobbak sem másoknál, de nagyon sokat könyörgünk

ezekért a fiatalokért, s hisszük, hogy ez hatalmas megtartó erő számukra.

Az imaközösség folyamatos alapja volt közösségünknek, s ma is az egyértelmű vezetéssel ezt is önállóan látják el az ifisek (Ef 6,13–19).

Tanulságok:

1) a vezetőknek:

1 Timótheus 4,16 (!)

Zsidókhoz írt 10,38–39

1 Korinthus 15,58

1 Korinthus 9,27

2) a tagoknak

Róma 12–14 részek

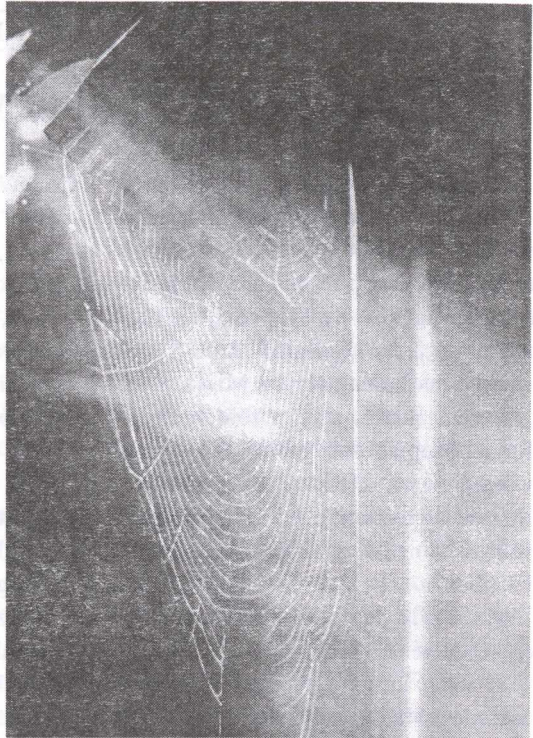
1 Korinthus 13

Efezus 4–5–6 részek

1 Thessalonika 5

2 Thessalonika 1 részek

2 Péter 1,3–11

Fotó: Tóth L. Kristóf

Vezetőként is sokszor megkérdőjeleztek, de ez így történt minden bibliai példával kapcsolatosan is. Mi nem embereknek szolgálunk, s én sem embereknek kívánok tetszeni (Galata 1,10–12), hanem Isten előtt szeretnék megállni, s folyamatosan elszámolni minden rámbízottal. Ma már megtanultam: az ifitagok *nem az enyéme*k, hanem Istenéi! Az az ügy, amelyben szolgálok, nem az én sikerem/sikertelenségem, hanem az *Isten ügye*, amit Ő nem hagy elveszni! Magasztalom nevét azért, amiben

eszközzé tett, hordozom a terhét annak, amit kihagytam és elrontottam, s azért imádkozom, hogy a következő nemzedékekben adjon ébredést az ÚR itt s minden gyülekezetben, hogy fiataljaink ne vesszenek el, hanem felnőtt gyülekezetté nőve legyenek alapja hitvalló gyülekezeteinknek (ApCsel 20,24). Tanuljunk mindezekből, amit kell: bátortást vagy figyelmeztetést!

Sok szeretettel, áldott munkálkodást kívánva:

Fodorné Ablonczy Margit

„Azért vagyunk a világban...”

...hogy valahol otthon legyünk benne” – állítja Tamási Áron a jól ismert, sokat idézett mondatában. Sok ember ebből a mondatból vezeti le az „élet értelmét” (Azért vagyunk...), – pedig ez leginkább a „hely-kérdésről” szól. S szívünkbe markolnak Nyilas Misi szavai: „Én nem akarok ezen a földön élni!” Egy középiskolai bibliáórán gyors választ várva kérdezte tőlem valaki: „Mi az élet értelme?” – Röviden azt válaszoltam: „Megtalálni a helyemet a világban”.

Az egyik legfontosabb kérdés az ember életében: Hol a helyem?

A világ kuszaságának, a zűrzavarának, megoldatlan helyzeteknek a tömege érkezik hozzánk nap mint nap a médián, a híreken keresztül. Menekülteket látunk, akik elhagyják szülőföldjüket s kénytelenek néhány csomagba kötni egész nyomorúságos életüket. Emberekről hallunk, akik nem élhetnek szülőföldjükön. Megszoktuk a hajléktalan emberek látványát, sőt társadalmilag is elfogadtuk létüket. Számtalanszor hallunk megbélyegzett népcsoportokról, nemzetiségekről. Sokan számítanak saját országukban jöttmentnek, gondoljunk csak Erdélyben a „bozgor” (hontalan) megalázó bélyegére. Még a nagyon szűkkeblűnek nevezett ószövetségi nép-nemzeti gondolkodásban is nagy hangsúly esik a

jövevény befogadására és megbecsülésére.

A „Van-e helyed?” kérdésre legtöbben konkrét helyre gondolnak, egy ágyra, egy sarokra, egy szobára, egy lakásra. Gondoljunk most otthonunkra! Milyen a szobád? Szereted? Otthon számodra?

Mi van a falakon?

Mi van az ágyad mellett?

Mit szeretsz benne?

Hálás vagy azért, amiért lehet biztonságos otthonod?

Eszünkbe juthat Jézus szava: „A rókáknak barlangjuk van, az égi madaraknak fészük...” Talán éppen jó helyzetünk miatt értékeljük kevésbé azt, amink már van. Hiszen kevésszer gondolunk arra, hogy milyen jó nekünk, s ezzel együtt milyen rossz lehet annak, akinek nincs hajléka, aki hajléktalan. Hálaadásunkban megköszönjük-e Istennek mindazt, amit nekünk adott az otthonunkban, a családi fészek melegében?

Aki már költözött életében az tudja, hogy nemcsak a felfordulás, a porcelán tárgyak egyenkénti becsomagolása, a könyvek leszedése, összerakodása, a cipekedés, a sérülés lehetősége zavarhatja az embert, hanem maga a költözés, a változás, az elmenés a megszo- kottból, az új környezetbe való beilleszkedés nehézsége is. A hely jelenti

azt a közeget is, ahol élünk. A várost, a falut, a tanyát... Lehet fáradozni annak a városnak a jólétében is. Jeremiás azt üzent a fogságban lévőknek, hogy az ő békességük is azon múlik, hogy mennyire tudják azt a közösséget építeni, ahol éppen vannak, ahová éppen helyezte őket Isten.

S innen léphetünk ki immár oda, ami leginkább meghatároz egy nemzetet: az ország, ahol élünk. Bármennyire is szeretünk külföldre utazni, s bármennyi időt is töltünk egy másik országban, még úgy is, hogy tele vagyunk jó élményekkel, kinek nem dobban meg a szíve visszafelé jövet a magyar határnál, s ne érezne azt, hogy hazajött? A Honfoglalás c. film szép dalánál aligha énekelték meg ezt szebben: „Ez a föld a tiéd... ha elmész visszavár”. S ki ne érezné át történelmünk tragédiái között azt a fájdalmat, melyet a Himnusz költője így tud megénekelni: „Szerte nézett s nem lelé Honját a hazában”. Micsoda tragédia fogalmazódik meg a költőben, hogy ezt a két szép szót így tudja „kijátszani” egymás ellen! S hol van a XX. század végi ember már a múltba vesző pátoszos „nagy” magyaroktól, akik így fejezték ki szeretetüket: „A Haza minden előtt”. S most el lehetne menni olyan mellékvágányra is, hogy miért kell az embernek Magyarországon (Budapesten) úgy éreznie, hogy az üzleti feliratok miatt lehetne bárhol a világon?

Itthon vagyunk-e itthon?

S végül a legfontosabb kérdés is ide tódul: Hazánk-e a menny? Amit Jézus

Krisztus valószínűleg megírt először a tanítványoknak, s általuk nekünk is, számunkra mennyire valóság? Úgy gondolunk-e arra az országra, amelyről Jézus olyan sokat beszélt, amit igyekezett példázatokban egészen közel hozni, hogy az nekünk hazánk, amelybe egy „öröklakás” nem néhány évtizedet jelent? Jézus ezt ígéri nekünk, s Húsvét után egészen közel jött hozzánk ez a világ? Ahogyan egy szállodában elkészítik a vendégeknek a szobát, vagy ahogyan mi vendéget várunk, úgy készíti Jézus Krisztus számunkra is a helyet! Van-e már ebben örömünk? Van-e hatása már most az életünkre annak, hogy egy biztos hely vár minket a földi halálunk után? Naponta imádkozunk ezért a Mi Atyánk kezdetű imádságban: „Jöjjön el a Te országod!” Milyen megvilágításban fogalmazza meg a költő a két világ ellentmondását a „Boldog, szomorú dal” utolsó sorai-
ban:

*„Mert nincs meg a kincs, mire vágytam,
a kincs, amiért porig égtem.*

Itthon vagyok itt e világban,

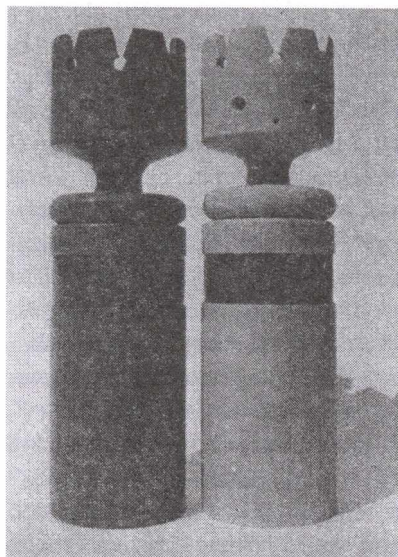
s már nem vagyok otthon az égben.”

(Kosztolányi)

Akkor kerül a földi helyünk egészen más megvilágításba, ha a mennyei haza fénye már most rásüt. Ha attól van biztonságunk, hogy Jézus helyet készített nekünk, a menny lakosai lehetünk!

Össze tudjuk-e kapcsolni e két kifejezést: Otthonunk a menny?

Bölcsföldi András

Garajszki József
munkája

Günter Kunert

Egyik napból a másikba siklom

Egyik napból a másikba siklom
parttalan áradaton
folyón mely vissza sose fordul.

Hús-bárkán csont-hajón
lélek-gőzösn
tarkázva lobogókkal.

Éneklek iszom integetek.
Egyazon dal és egyazon ital
egyazon gesztus amellyel ki-ki
reggel derúsen nekivágott
mikor a nagykorúságtól
a fáradságtól a torkolattól
még messze volt.

Ahol ki-ki így dűnnyög magának:
Isten hozzád örökre.

Kalász Márton fordítása

Fodor Ákos

apránként vesszük,
mit másnak csak egyszerre
adhatunk oda

Kosztolányi Dezső

Csendes, tiszta vers

Nincs semmim... Így megyek magamban –
tip-top – szelíden, csendesen.
S ha éjjel bántanak a rablók,
kitárom két üres kezem.

A rablók sírnak velem együtt,
olyan-olyan szegény vagyok,
mint kisdéd első fürdetőjén,
és mint a teknőn a halott.

De tart a föld. Ez az enyém még,
feszül az ég fejem felett,
s kitárom az örök egeknek
örök-mezítlén testemet.

Gy. Szabó Béla: Szanki határ – tusrajz, 1937

...hogy a hit növekszik? Ahogyan minden más kérdésben is végbemegy az ember életében egy érési folyamat, úgy a hitben is. Nem kell elkeseredni, vannak hullámzások, vannak stagnálások, kételkedések, de ha engedjük magunkat vezetetni, akkor eljuthatunk a felnőttiségre, nagykorúságra a hitben. S hogy ki hol tart? Lássuk egy táblázatban, mely nem végleges, de eddigi megfigyelések alapján jó lehetőség a növekedésre. Keressük a továbblépést akár résenként, akár egészében...

Gondoljunk Péter apostolra, az evangéliumok bizonyoságtételére, majd az Apostolok Cselekedetei, s végül az első Péteri Levél „érése” alapján – mennyit változott, növekedett az a kezdeti ragaszkodáson, tagadáson, újrakezdésen, vezetésen át a teljességig.

Kívánok mindenkinek erőt a Krisztusban erre a harcra! Hogy győzhessünk, s elnyerhessük a koszorút (II. Péter 3,17-18).

Fodorné Ablonczy Margit

*Árpád-kori templom, Mánfa
Fotó: Albert Ágnes*

	GYERMEK HIT	ÉRETLEN HIT	SERDÜLŐ HIT	FELNŐTT HIT	ÉRETT HIT
Általános jellemzők	<ul style="list-style-type: none"> - fogékonyság - hasonlóság elve: apa Atya-kép - anya egyház-kép - biztonsgot, tekintélyt vár 	<ul style="list-style-type: none"> - másokra utaltság - állandó bizonytalanság - parancsok teljesítése - bűntudat, meg nem felelés terhe - hit és élet közötti hasadás 	<ul style="list-style-type: none"> - függetlenedés vágya - lázadás - győtrődés - kételkedés - Istentől való távolság érzése - tagadásig juthat 	<ul style="list-style-type: none"> - Isten jelenlétének komolyan vétele - erkölcsi nagyság - biztonsgérzet - bizalom a tapasztalatok alapján - az elméleti ateizmussal is összeférhet 	<ul style="list-style-type: none"> - reális belső derű - légkört hordoz - keresi az egyedül-létet - bölcsesség az élet dolgában - rugalmas mások hitével kapcsolatban - átlátható élet
Imádság jellege	„mágikus ima” (minden meglehet)	önmaga körül forgó imádság	érzelmi imák jellemzik	önátadás, felajánlás a szolgálatra	készletlenség (jelenlét, ima)
Hítélet	valóságos hit függő viszonyban	bizonytalan, labilis első csalódások	válságkorszak	tudatosan vállalt hit	szolgáló élet
Roszhoz való hozzáállás	a rossz elől menekül a valláshoz (hithez)	a rossz egy krízishelyzet, ki kell birmi	a rossz elfogadhatatlan, kizárólagosság igénye	a harc a rossz ellen állandósul	a rossz relativizálódik
Missziói lendület	természetes misszió: „Gyere te is...”	rajongás vagy törvénytelenkedés mások felé	elkeseredés, de kevés eredmény	nem csak szóbeli missziót folytat, hanem szolgál	az egész embert szó-lítja, kapcsolatokon keresztül misszió
Társadalmi felelősség	nem érez felelősséget	elítéli a keresztyének politizálását	vagy – vagy döntéshelyzetében	politikai felelősség-érzet	igazság és szeretet természetes közege
Igcézés	mindent hisz, ami a Bibliában van	az égből vágyódik, az ígéretek túlhangsúlyozza	sok ígérés érthetetlen és elfogadhatatlan	természetes magyarázatok, értékes könyvek tartja	belső összefüggések meglátása

Katonaság: igen vagy nem?

A téma fontosságát mutatja számomra az, hogy alig egy hét leforgása alatt jutott el hozzám a *Vezess!* szerkesztőségének felkérése egy cikk írásáról, jelent meg a *Mustármag* 1998/3. számában Pula Balázs cikke (Fegyver helyett polgári szolgálat), valamint a *Magyar Nemzet* – 1998. május 18. – olvasói levelei között egy szentendrei alezredes hosszú írása a hadkötelesség rendszere ellen.

Bízom abban, hogy mindaz, amit írók (válaszként?) sem Pula Balázshoz, sem a Szerkesztőséghez, sem Szűcs Mihály alezredeshez fűződő baráti kapcsolatomon nem fog változtatni!

Tehát akkor nézzük sorban a felvetett problémákat.

1. Pula Balázs az egyenruha minden egyéniséget elfedő voltát érzi először is vállalhatatlannak. De vajon tényleg így van-e? Mindenki egyforma? Bizonyára vannak olyanok, akik ezt az állítást minden további nélkül el tudják fogadni, s példák – akár személyes tapasztalatok – sokaságával alátámasztani. Azonban arcól sem szabad elfeledkezni, hogy egy közösséghez tartozásnak vannak nagyon pozitív vonásai is. Az más kérdés, hogy ezt milyen külsőségekkel fejezem ki. Egyenruha volt annak idején az iskolai öltözet, vagy minimálisan a sapka, nyakkendő (lásd soproni Líceum!), de „egyenruhának” lehet minősíteni a mustármagos matricával ellátott pólót is! Arról nem is beszélve, hogy mint pap, nem feledkezhetek meg arról sem, hogy a papi öltözetből alakult ki a 17–18. századi katonai egyenruha. Erre a témára fi-

gyelve is lehet mondanivalója nagymám „példázatának”, amikor papgyerekek-voltunk miatti kifakadásunkkor azt mondta: „Tudjátok, mit mondott az öreg zsidó a fiának? Fiam! Légy büszke arra, hogy zsidó vagy! Mert ha nem vagy rá büszke, akkor is az vagy!”

2. A másik problematika Pula Baláznál a parancsok ügye, az észérvek helyetti kényszermeggyőzéstől való félelem. Bizonyára van olyan tiszt, tiszthelyettes – a rendszerváltással egy csapásra nem lett mindenki okosabb is! – aki a tudáshiányt a felettesség tudatosításával pótolja. De csak a katonaságnál? Én közel három éves tapasztalattal úgy látom, a hadseregen belül semmivel sem rosszabb a helyzet, mint az élet bármely területén. Van rossz pedagógus, orvos, mérnök, pap, segédmunkás, politikus és szülő, aki nem a meggyőzés, hanem a kényszer híve! Gondoljunk csak olyan mondatokra, mint: „Amíg az én kenyeremet eszed, addig itt az törtenik, amit én mondok!” Vagy: „Normális ember nem örül a választás ilyen eredményének!” Hány és hány „miért” kérdésre annyi a válasz, hogy: csak! De ettől még járunk iskolába, nem tagadjuk meg a szüleinket, sőt még állampolgári jogunkkal és kötelességünkkel is élünk (?), és elmegyünk választani! Az egyenruhát (a katonait) viselők között is, az ügyek intézésének menetében, van lehetőség a problémák, kérdések normális felvetésére, kezelésére, csak talán „látványosabb”, amikor eljön az „igazság pillanata”.

3. Viszont az eddigiekkel szemben sokszor, sőt szinte állandóan visszatérő

probléma a fegyver használatának kérdése, s a „szeresd felebarátodat, mint magadat!” jézusi parancs. (Ezzel kapcsolatban azonban nem feledkezhetünk meg arról, hogy az alap a katonaság, mint intézmény létének kérdése.) Az evangélikus (lutheri) felfogás mind a katonaságról mint rendszerről, mind a fegyverről azt tartja, hogy az Isten rendelése. Feladatuk pedig nem más, mint a jók védelme, s a rosszak büntetése. Mert a világ gonosz, az ember önmagától és önmagában rossz, a háború, a fegyver használatakor csak azt vizsgálhatjuk, hogy mekkora rosszat hárít el. Sőt, Luther odáig megy el, hogy még azt is kijelenti, hogy a háború a szerezet műve! A világi rendhez hozzá tartozik a katonaság is, s az ezzel kapcsolatos engedelmség is. Aki vét az engedelmség, a törvényesség parancsa ellen, azt méltán éri a büntetés mint következmény. Ez vonatkozik az egyénre éppúgy, mint a nemzetekre. Ezt tükrözi a péteri, vagy a páli szemléletmód is. Ennek a végső kicsengése pedig az a „tan”, hogy bizony, van igazságos háború! De kivel, kikkel, milyen rendszerben működő katonasággal? Sor-kötelesekkel, vagy csupán valamilyen hivatásos állománnyal („zsoldos” hadsereggel)?

4. Itt érünk el a Magyar Nemzet cikkéhez, illetve Pula Balázs „aktualitásához”, hiszen a cikk is, Balázs is azt mondja, hogy lehet sokféle módon szolgálni a hazát, nem csupán fegyverrel. Ez így igaz is, akkor, amikor minden nagyon szép, minden nagyon jó, amikor nem fenyegeti senki az ország szuverenitását, amikor béke van! De vajon most béke van – nem abban az értelemben, hogy dörögnek-e a fegy-

verek a határainkon belül? Aki azt mondja, hogy igen, az nem veszi észre pl. a trianoni göröcsökkel megterhelt szlovák, román, szerb és horvát jelzéseket. Nem arról van természetesen szó, hogy olyan hadsereget kellene létrehozni, amelyikkel holnap a Kárpátok gerincéig lehet masírozni, vagy a Száva partján táborni, de arról talán igen, hogy olyat lehetne, amivel mondjuk a ‘90-es évek eleji barcsi „bombázgatásnak” elejét lehetett volna venni! S mert a jelenlegi katonai rendszer nem jól működik – a kiképzésekre gondolkodok –, azért az egész sorkatonai megoldást el kell vetni? Mennyivel jobb a zsoldos hadsereg? Magyarországon ennek nem nagyon van kimutatható pozitív múltja. Vajon nem inkább a katonákkal való bánás, foglalkozás és foglalkoztatás tartalmán, jellegén kellene változtatni? De amíg az a sikk, hogy ki tud jobb indokot találni az „alkalmatlanság”-ra, mint ahogy az a menő, aki ki tud bújni az adófizetés és bárminemű kötelezettség és felelősség alól, addig tényleg elmondható, hogy „Nemeskürty tanár úr lassan újraindítja a Requiemet, csak nem a doni, hanem a honi katasztrófáról”.

Ezek a felvetett – és tudom, hogy csak részletekre rámutató – kérdések is mutatják, hogy mennyire bonyolult ez a kérdés – is! S talán arra is választ adnak a leírtak, hogy van, lehet olyan részlete az evangélikus papi szolgálatnak, ami – ha a társadalom csak egy kis részének is, hiszen a fiatalok kevesen (egyre kevesebben) vannak –, azért használható gondolatokat fogalmaznak meg. Hogy milyen hatással?...

*Vitéz Magassy Sándor
lelkész őrnagy*

Kik a baptisták?

II.

A mai magyar baptista gyülekezetek hitélete

Kezdetben sem a régi, sem a reformált egyházak nem akartak közösséget vállalni velünk. Sokan úgy vélték, hogy merőben idegen és új tanokat, szokásokat hirdetünk. Ez az előítélet ma már csak nyomokban lelhető fel.

Miközben más keresztyénekkal együtt mi is osztozunk a keresztyén hit alapvető igazságaiban, nem feledkezhetünk meg arról, hogy ez az egyezés csak részleges. Vannak ugyanis olyan hitigazságaink, amelyeknek – a Szentíráshoz ragaszkodva – nagyobb jelentőséget tulajdonítunk, mint mások, némely fontos kérdésben pedig a keresztyének egy részétől eltérő az álláspontunk. Komoly meggyőződéssel és határozottsággal hirdetjük azokat az igazságokat, amelyeket Isten a lelkiismeretünkre bízott, de önteltség nélkül, mert bennünk is csak rész szerint van az ismeret.

Az Apostoli Hitvallást mindenkor készen vagyunk elmondani más keresztyénekkal együtt, aggályoskodás nélkül, boldogan. Ezen túlmenően azonban öt lényeges és elengedhetetlen ismérv együttes jelenléte szükséges ahhoz, hogy egy személyt vagy közösséget baptistának tekinthessünk: a Szentírás kizárólagos tekintélyének elismerése – a hívó keresztség, a hit-

valláson alapuló bemeztetés gyakorlata – az újszövetségi gyülekezet-szervezet mintájához való alkalmazkodás – a lelkiismereti és vallásszabadság hirdetése – a lélekmentés, az evangélizáció.

Nagy hangsúlyt helyezünk a naponkénti egyéni csendességre ugyanúgy, mint a gyülekezeti közösség ápolására. Úgy élünk, mint egy nagy család. Igyekszünk törődni egymással. Közösen tanulmányozzuk a Bibliát, imádkozunk, énekelünk, úrvacsorázunk.

Kötelező liturgiánk nincs. Istentiszteleteink egyszerűek (hasonlóképpen imaházainkhoz, imatermeinkhez). Az istentisztelet központi eleme mindig az igehirdetés. A vasárnap délelőtti istentisztelethez hozzátartozik az imaközösség, amely saját szavainkkal megfogalmazott, egyenként elmondott hangos imádkozást jelent. A nagyobb gyülekezetek délutáni alkalmába bekapcsolódnak a jelenlévők is különféle szolgálataikkal (ének, zene, versmondás, bizonyoságtétel). A legtöbb gyülekezetben hétköznap este is van közös alkalom, általában bibliaóra formájában.

A gyermekek és a fiatalok a gyülekezetekben

A baptista szülők már csecsemőkoruktól hozzák gyermekeiket a gyülekezet alkalmaira. Nagyon fontosnak tartjuk a

gyermek- és ifjúsági munkát annak ellenére, hogy a szervezett iskolai hitoktatás nem általános egyházunkban. Korcsoportonként tartott gyermek bibliakörök, vasárnapi iskolák töltik be a hitoktatás szerepét és a közösség gyakorlását.

Nyaranként többszáz gyermek és fiatal vesz részt keresztyén táborainkban és az egyházzenei tanfolyamon.

Fiataljaink feltalálják magukat a néhány tagot számláló szórvány-gyülekezetekben éppen úgy, mint a többszáz tagot számlálókban. A gyülekezetek igénylik a fiatalok tevékeny jelenlétét. Ők pedig szívesen be is kapcsolódnak a gyülekezetek, körzetek által vagy a központilag végzett szolgálatokba: ének- és zenekarok, kórusok, együttesek, gyermek- és ifjúsági munka, evangélizációk, beteglátogatás, diakónia, határainkon túli testvérek és más rászoruló felkarolása.

A Baptista Teológiai Akadémia Hit-tudományi és Bölcsészeti Karán különféle szakok működnek: Teológiai Szak, Missziói Szak, Egyházzenei Szak, Informatika- és Újságírás Szak. Az intézmény nappali és levelező tagozatán tanulhatnak fiataljaink – egyházon kívüli körből érkezett társaikkal együtt.

A gyermek- és ifjúsági munka végzéséhez nemcsak a teológián szerezhetnek ismereteket a munkatársak. A Vasárnapi Iskolai Szövetség (VISZ), a DUNAMISZ Szolgálat, valamint az Élet Szava Alapítvány is sok gyakorlati és elméleti segítséget nyújt a laikus munkatársaknak.

(A tinédzserek elérésére hazánkban

jelenleg 19 Élet Szava Bibliaklub működik, s ezek zöme baptista gyülekezetekben jött létre.)

A társadalmi problémák enyhítésének segítése

A nyolcvanas évek végén jött létre egyházunk legújabb intézménye, a *Gondviselés Háza* Baján. Ez a 19 férőhelyes, férfi alkoholbetegeket gyógyító otthon egy volt úttörő táborban működik.

A társadalmi szükséglet látva baptista gyülekezeti tagok különféle alapítványokat hoztak létre a hátrányos helyzetű gyermekek, fiatalok és felnőttek felkarolására. Jelentősebb szervezetek:

Menedék Alapítvány. Leányotthont, fiúotthont és babásotthont működtet Budafokon. Bodrogon (Somogy megye), a Védett Otthonban hivatásos nevelőszülők állami gondozott gyermekeket nevelnek családjaikban. Kiskunmajsán kialakulóban van a Menedék-város hajléktalan- és rászoruló személyek, családok részére.

Baráti Missziós Szolgálat, Jánoshalma. Különféle tevékenységük mellett jelentős szolgálatuk az állami gondozásból kikerült, család nélküli fiatalok felkarolása.

Napsugár Gyermekmentő Alapítvány, Szigetszentmiklós. A nem kívánt újszülötteknek szerez nevelő- vagy örökbefogadó szülőket. Elsősorban azonban a szülőanyákat szeretné segíteni gyermekeik felnevelésében.

Reménység Háza Alapítvány, Székesfehérvár. Állami gondozásból ki-

került vagy családi háttér nélküli fiataloknak nyújt átmeneti otthont 24 éves korig.

Isten azt akarja, hogy az övéi a só és a világosság szerepét töltsék be a világban. Isten áldjon meg bennünket, hogy ez minden keresztyén egyházban így lehessen!

Pálkás Ibolya

Felhasznált irodalom:

– Emléklapok a Magyarországi Baptista Egyház 125 éves jubileumáról (Budapest, 1972.)

– Kiss Emil: Missziótörténet (Budapest, 1979.)

– Emlékkönyv a Baptista Teológiai Szeminárium alapításának 75. évfordulójára (Budapest, 1981.)

– Szebeni Olivér: Magyar baptista missziótörténelem (Budapest, 1990.)

– Győri Kornél: A reformáció harmadik ága... (Budapest, 1990.)

– Mészáros Kálmán: Baptisták a nagyvilágban (Budapest, 1993.)

– Szebeni Olivér: Baptista missziótörténelem rövid olvasmányokban (Budapest, 1994.)

– Bereczki Lajos (szerk.): „Krisztusért járva követségben” (Budapest, 1996.)

* * *

*Fotómontázs
Gy. Szabó Béla albumairól
és általa illusztrált
kiadványokról*

FIGYELMEDBE AJÁNLJUK

Ajtónyitás: vajon kinek? – dr. Erdélyi Judit könyve egyértelműen fiataloknak szóló eligazítás a sokféle zűrzavarban, amit korunk csodái, természetgyógyászati hamiságai leleplezésére írt. Nagy a veszély, mert keverve jön elő Jézus Krisztus neve, s nagyon fontos, hogy egy szakember nyilatkozik mindezekről, aki orvosként látja, hívő emberként igazodik el ezekben a kérdésekben. Órállásra hív, ami ma minden keresztyén legfontosabb feladata! Mindenképpen olvassátok el, mert jó eligazítást ad!

Evangéliumi Kiadó 1998. 1066 Budapest, Ó u. 16.

Mégis – dr. Gyökössy Endre könyve. Elmélkedések és beszélgetések. Pásztor-teológus, aki a pszichológia tudományát eszközként, áldásul használta sok-sok ember gyógyulásában, s most egy olyan könyvvel (már halála után) erősít minket, mely egy prédikációsorozat a mai lelki állapotunkról: a szenvedésről, rosszindulatról, sikertelenségről, érdektelenségről. Nagy-nagy szükség van ezekben a kérdésekben is tisztánlátásra. Nagy-nagy vigasztalás ez a könyv az ezekben szenvedőknek. Jézus Krisztusra mutató szeretetteljesen és egyértelműen; valamint lelkigondozásunk kérdései a nehéz helyzetekben élőknek. S mert mindnyájunk családjában vannak – ezért mindnyájunknak szólnunk kell róla, beszélnünk kell velük, s így szükség van tisztánlátásra gyors ítékezés helyett.

Olvassuk, s épüljünk általa!

Szt. Athanáz Görög Katolikus Hittudományi Főiskola kiadványa, 1997.

Kapható minden katolikus könyvesboltban.

Kötőjeles történetek – dr. Hézsér Gábor pasztorálpszichológus által gyűjtögetett élettapasztalatról szóló kis történetek. Hatalmas élmény olvasni, s még csodálatosabb továbbadni egy-egy nehéz kérdésben

választ nem találónak. Hiszen azért tanított Jézus is példázatokban, mert a történetet könnyebb megjegyezni, s általa figyelmeztetni is!

Egyetlen kis idézet a könyvből, *Antoine de Saint-Exupéry* nyomán:

„Ha hajót akarsz építeni, akkor ne azzal kezd, hogy munkásokat toborzol és fát gyűjtetsz velük, szerszámokat adsz nekik, kiosztod a feladatokat és tervrajzot készítesz, hanem keltsd fel bennük a vágyat a végtelen tenger iránt”. Talán ifjúsági munkánkban is több lenne az eredmény, ha nem a feladatokkal kezdenénk, hanem az Isten Országát tennénk kívánatossá, hogy mindenképpen abba kívánjanak tartozni, s ennek érdekében vállalják a szolgálatot, s épüljenek közösséggé...

Kálvin Kiadó, Budapest 1998.

„Uram, taníts minket imádkozni!” – dr. Hős Géza saját kiadása az imádságról. Ez egy evangélikációs sorozat egy gyülekezetben, ahol az imádságra tanítottak. S mert ez az egyetlen lehetőségünk, hogy Isten eligazítását kérjük, s bátorítást kapjunk, mert egyetlen lehetőség a mások hordozására, s Isten ügyének előbbremenetelére, ezért sohasem késő, s mindig újrakezdhető csodálatos szolgálat és életújulási lehetőség, ha megtanulunk imádkozni. (Akár egy megfáradás után újrakezdeni!) Legyen folyamos könyörgésünk, hogy tanuljunk meg jól imádkozni – ne „kioktatni” az Urat, arról, amit mi szeretnénk, hanem magunkat ajánlva mindazokra a feladatokra, amelyekben hiányt és szorosságot látunk. Jó lecke ez a könyv, így szeretettel ajánlom mindenkinek, különösen imaközösséget vezetőeknek olvasásra, egyéni és közös kipróbálásra!

Kapható a Bp.-Pesthidegkúti Református Egyházközségnél, vagy a PARAKLÉ-TOSZ Alapítványnál (Kiskunfélegyháza, Wesselényi u. 4.).

Fodorné Ablonczy Margit

Variációk egy címre

Jelentés Finnországból (hivatalos)

A sarki fény alatt (romantikus)

Rénszarvasok között (állatkedvelőknek, igaz, sem sarki fényt, sem rénszarvast eddig még nem láttunk)

Üdvözet a szaunából (egzotikus)

„No niin!” – így kezdi minden finn, ha nem tud valójában mit mondani (magyarul: hát izé-nek lehetne fordítani). Nem inkább az a gondom, hogy túl sok mindent el szeretnék mesélni, s meg kell próbálnom rendet teremteni a fejemben.

In medias res: Helsink-i-Oulunkylä egy csendes kis utcájában, egy negyven éve épült ház földszintjén (finn számítás szerint első emeleten) él 72 négyzetméterbe beprésselve hét magyar, két nagykorú és öt kiskorú. Ezek vagyunk mi, fölöttünk egy magányos svéd férfi három kutyával, akiket hétvégekre bezár a lakásba, mellettünk egy idős asszony, aki bemutatkozássomkor szentül meg volt győződve arról, hogy most ide az orosz maffia betette a lábát. De az ablakon kinézve a látvány valóban szép, fenyők, nyírfák, sok-sok mókus, néha egy nyúl, játszótér, a ház előtt buszmegálló, ami a köldökzsinórt jelenti a városközponttal. Az utca végén a gyülekezeti központ, templom, anyakönyvi hivatal (ez itt ma is egyházi feladat), majd az iskola, egy valóban szuper játszótér, minden elképzelhető játékkal, télen korcsolyapályával, állandó gyermekfelügyelettel. Mondanom sem kell, az öt kiskorú kedvenc tartózkodási helye ez az intézmény (a legkisebb kiskorú még csak levegőzni jár ide). Majd még tovább ott az oulunkyläi bevásárlóközpont, orvosi rendelőintézet (a legkisebbskorú magyar védőnője is itt várja grafikonjaival a kisdedeket), méregdrága fogorvosok, és a finn cserkészközpont. És mögötte a vasút (újabb köldökzsinór.)

Egyetem

Jó újra diáknak lenni. Vagy: jó végre egyszer valódi diáknak lenni. Mert ez az egyetemi élet nem vethető össze a hetvenes évek otthoni, emelt szintű középiskolának megfelelő főiskolai–egyetemi közepesével, amiben legnagyobbkorú magyarunk már részesült. Itt pezsgő élet van, kreditrendszer, chipkártya a diákigazolvány. A teológiai karon a tanárok néha ostobaságokat tanítanak (példa: nem is volt feltámadás az újszövetségi egzegetika professzora szerint), de az egyetemi autonómia, a véleménynyilvánítás szabadsága itt is sérthetetlen, a demokrácia alappillére (sajnos – ez a szerző megjegyzése). A tanárképző karon viszont lehet valóban okosodni katechetikából, fejlődéslelektanból, valamint az egyetem gyakorló iskolájában meg lehet állapítani, hogy a finn gyerekek még rosszabbak, mint a magyarok, és a tanároknak itt sincs mindig ötletük a válságos helyzetek megoldására.

Egyház

A hivatalos statisztika szerint a lakosság 85,7%-a evangélikus. A katolikusok száma az egész országban összesen 6232 (0,1%). Reformátusok nincsenek nyilvántartva, viszont a jehovisták igen (17 379), és még sok mindenki más. Látszólag mozdulatlan vagy nehezen mozgítható az egyházi élet Finnországban. A templomba járók aránya pl. igen alacsony, talán Európában a legrosszabb. De viszont ebben az evangélikus egyházban él és működik a mai napig is öt különböző ébredési mozgalom, a leg-

régibbek még a múlt században keletkeztek. Ezek igen aktívak, nyaranta nagy evangélizációkat tartanak, amelyeken 60–80 000 ember is részt vesz. Közelebről megismertük az oulunkyläi gyülekezet életét. Egy egyházi nagyüzem, ahol mindent megtesznek azért, hogy melegséget tudjanak árasztani, hogy elérjék az emberek minden rétegét, és ezt nem is sikertelenül teszik.

KIE

Itt úgy hívják, hogy NMKY (becézve: Namika). Több, mint húszezer taggal, erős szervezet, tulajdonképpen független területi KIE-k szerveződése. Nagyon a sportban, a HNMKY (helsinki KIE) kosárlabdacsapata az élvonalban játszik, vagy a gyephoki is igen népszerű. Vannak újszerű, de eredményes missziós programjaik: fiatal házásoknak rendezett nyári konferenciáik igen látogatottak, vagy a péntek–szombat éjszakai 23–02-ig éjjeli kosárlabdázás igen népszerű lett a helsinki fiatalok között. Ez pl. egy bevált módszer arra, hogy a hétvégi estéket az utcán töltő, veszélyeztetett fiatalokat elérjék. Nagy szükség is van erre, mert a hivatalos statisztika szerint Finnországban a legmagasabb a 14–18 éves korosztályban az alkoholisták száma (a lányok aránya a rosszabb), valamint a kábítószer-fogyasztásban is előkelő helyezésük van a finneknek (a felmérés az EU-országokra vonatkozott).

Finnország

Ha már a statisztikáról van szó, itt van a világon a legtöbb (1000 főre jutó) mobiltelefon. Már az általános iskolások nagy része is így üzenheti meg haza, ha egyest kapott valamiből. Valamint itt a legtöbb az Internet rácsatlakozások száma (egyébként az Internet nagyon olcsó, hála a telefontársaságok közti erős konkurenciaharcnak).

Az ezer tő országában – valójában több mint hatvanezer a sok-sok erdő között – a Magyarországnál négyszer nagyobb területen él úgy ötmillió ember. Aki tiszta leve-

gőre, iható vizű tavakra vágyik, az mindezt itt megtalálja. A távolságok országa is: a Lappföld csak 1300 km.

Téli

Nem hidegebb (kivétel persze a Lappföld), csak sokkal hosszabb. Itt délen október végétől április közepéig tart. Ami szép: a sok hó, a befagyott tenger és a befagyott tavak. A jég vastagsága eléri a 80 cm-t, így ilyenkor az autóforgalom egy része a jégen történik. Ami rossz: a téli, december végi sötétség. Karácsony táján a Nap Helsinkiben de. 10 órakor kel, du. fél három tájban megy le. Északon még föl sem kel. Kárpótlást jelentenek viszont a tavasszal rohamosan, napi négy–öt perccel hosszabbodó nappalok, „Juhannuskor” (Szent-Iván nap) a leghosszabbak a nappalok (lásd „fehér éjszakák”).

Kis- és nagykorú magyarjaink megtanultak síelni, ami itt a sifutást jelenti és nemzeti sportnak számít, valamint a kiskorúak a finn iskola jóvoltából korcsolyázni is. Az iskoláról jut eszembe: lehet otthon népszerűsíteni, hogy az iskolai étkeztetés teljesen ingyenes a gyerekeknek, valamint minden tanszert, tankönyvet, füzetet, ceruzát, radírt stb. ugyancsak ingyen kapnak a gyerekek.

Na, most kezdtem el csapongani, úgy hogy éppen ideje abbahagynom, mert még majd *Vezess!*-különszám lesz ebből a cikkből. A legfontosabbat a végére hagytam. Sok mindenre jó egy ilyen lehetőség, tanulhat az ember, megismer egy országot, egy új nyelvet. De nekünk a legfontosabb a felismerés: megtanultuk értékelni otthoni kapcsolatainkat, otthoni barátainkat. Otthon szeretnek, beszélgetnek veled az utcán, rád mosolyog a szomszéd (legalábbis Kiskörösön), számítanak rád. Mindezt itt nem kaptuk meg. Lehet, hogy otthon kátyúsak az utak, lassabban dögög a vonat, de már tavaszillata van a levegőnek, esténként hallhatod a nyitott ablaknál a békakoncertet. Tamási Áron jut mindig az eszembe: valahol otthon kell lennünk a világban.

Lupták György

Új szívet adj

Szöveg: Vargha Tamás

Dallam: Balla Péter

The musical score is written on four staves in G major (one sharp) and 4/4 time. The melody is simple and repetitive. The lyrics are: Új szí - vet adj, U - ram, én - ne - kem, én Is - te - nem, A - mely csu - pán csak te - ér - ted ég, S vé - led jár szün - te - len, csak vé - led szün - te - len!

Új szí - vet adj, U - ram, én - ne - kem,
Új szí - vet adj, én Is - te - nem,
A - mely csu - pán csak te - ér - ted ég,
S vé - led jár szün - te - len, csak vé - led szün - te - len!

2. Nyájas vidám, szelíd, jó szívet,
Mely, Jézusom, te lakhelyed,
Hol egyedül a te hangod szól
Mely véled van tele, csak véled van tele.
3. Jézus, a te gyógyító kezed
Mefogta már a szívemet,
S én is tudom, büntelen leszek,
Majd nálad odafenn, a mennyben odafenn.

Este jó, szürkül bé

Gioseni, Bákó, 1929 – D. P. P.

1. Es - te jó, szür - kül bé,

Tűz - he - lye - ket se - perj bé!

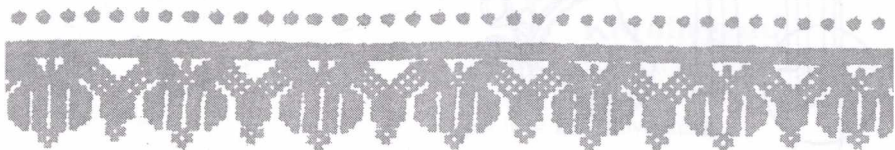

Mert nem tu - dod, ki jön bé,

Mert nem tu-dod, ki jön bé.

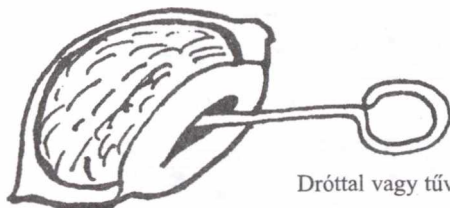
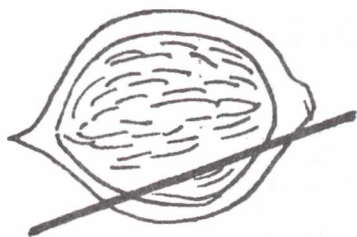
2. Este ki bėjött volt,
Kilenc almát hozott volt.
Mind a kilenc piros volt,
S a legény is egy jó volt.
3. Tegnap ki bėjött volt,
Kilenc almát hozott volt.
Mind a kilenc rothadt volt,
S a legény is egy rossz volt.

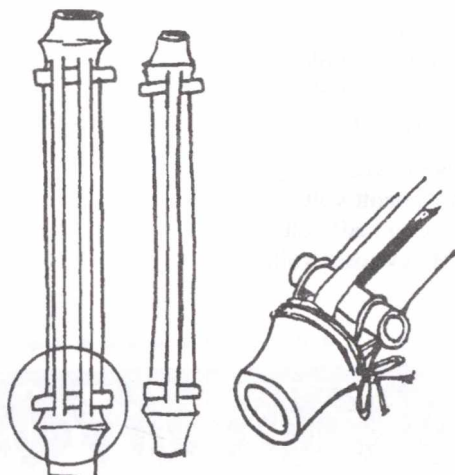

Sípoló barackmag

Az őszibarack magját szárítsd meg a napon. Amikor jól kiszáradt, vágd le vagy ráspollyal reszeld le az egyik sarkát. A lyukon keresztül szedd ki a belsejét. Ha ezzel is megvagy, már sípolhatsz is vele.

Dróttal vagy tűvel piszkáld ki a belsejét!

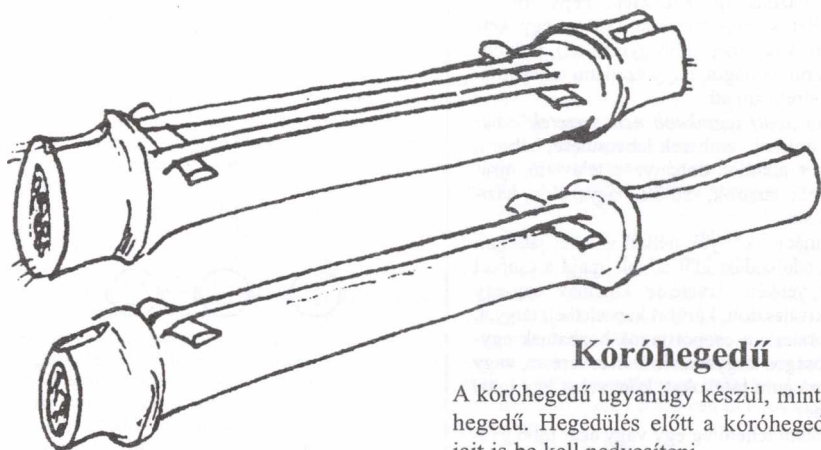
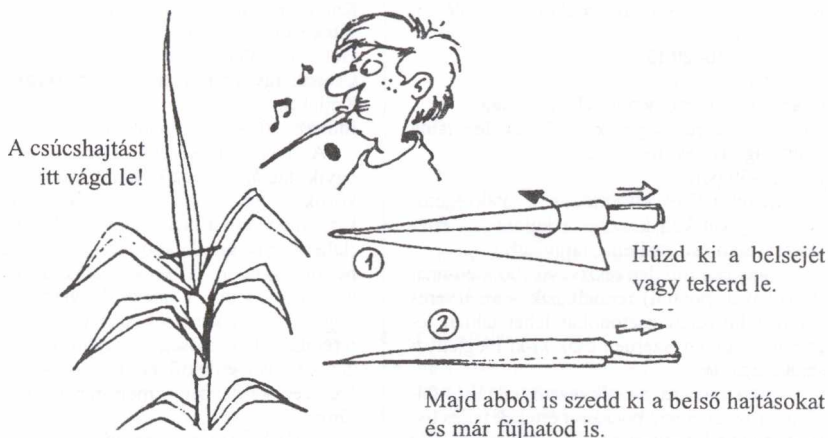

Síppal-dobbal, nádi hegedűvel

A levágott náddarabokat óvatosan metzd be, ahogy a rajzon látod. A végébe nád- vagy gallydarabokat szoríts, és már kezdheted is a „cinco-gást”. Mielőtt muzsikálni kezdenél, nedvesítsd meg a húrokat!

Zöld nádsíp

A zöld nádból is lehet sípot csinálni, mégpedig a következő módon:

Kóróhegedű

A kóróhegedű ugyanúgy készül, mint a nádi hegedű. Hegedülés előtt a kóróhegedű húrjait is be kell nedvesíteni.

Sziasztok! A mostani két játék megint kicsit komolyabb műfajú, de azért szórakoztató is lehet. Próbáljátok ki, és gazdagodjatok általuk!

ÁRVERÉS

Kategória: társismereti, értékekről, döntésről szóló játék.

Játékosok: 10–20 fő.

Hely: tetszőleges.

Csapat: 1 árverező, a többiek egyénileg.

Kellékek: előre megírt kártyák, esetleg tábla vagy nagy lap és írószerszám.

Idő: 20–30 perc.

Mielőtt a játék elkezdődne, a játékvezetőnek kártyákat kell készítenie különböző értékekről (erkölcsi, szellemi, tárgyi stb.).

A játékban minden résztvevő 100 zsetonnal (fabatkával, ponttal) rendelkezik – az árverés során a kifizetett zsetonokat lehet táblán jegezni, vagy egyszerűen csak ki-ki megjegyzi saját magának.

A játék menete: a játékvezető (kikiáltó) felolvassa az árverésre bocsátott értékek teljes listáját, majd a kikiáltási árat közölve, egyenként megvételre kínálja azokat. Érdemes feljegyezni, mi mennyiért kelt el. Az aukció végén beszéljük meg, hogy ki mit, mennyiért és miért vásárolt!

Íme két rövid lista az árverésekhez – csak úgy ötletnek. Ezeket persze lehet módosítani, kiegészíteni.

„*A legfontosabb számomra*”: szerelem, karrier, gazdagság, egészség, népszerűség, hosszú élet, sikeres házasság (külön: egy, kettő, három vagy még több gyerekkel), műveltség, bejárni a világot, nagy szellemi teljesítményeket létrehozni stb.

„*Amit (akit) leginkább nem szeretek*”: hazugság, erőszak, emberek lebecsülése, háború, kábítószer, alkohol, dohányzás, televízió, újságok, iskola, tanárok, szülők, nagyszülők, házimunkák stb.

B variáció: kártyák nélkül is lehet játszani: rövid gondolkodási időt adunk, majd a csoport tagjai egyenként árverésre kínálnak egy-egy általuk kiválasztott, körülírt képzeletbeli tárgyat.

C variáció: a csoporttagok hozhatnak egy-egy valóságos tárgyat az imitált árverésre, vagy esetleg megunt játékokat, könyveket egy igazi árveréshez.

A játékot lehetőleg egy vagy akár több gyakorlott játékvezető vezesse!

CSOPORTOS INTERJÚ

Kategória: ön- és társismereti játék.

Játékosok: 5–10 fő.

Hely: tetszőleges.

Csapat: egy interjúalany, a többi kérdező.

Kellékek: Ø

Idő: kb. 10 perc 1–1 alannyal.

A játékosok körben ülnek és a csoport egyik tagját kérdezik mindannyian. A játékosok sorban egymás után teszik fel a kérdéseket, amelyekre a kérdezettnek válaszolnia kell (lehetőleg ne gondolkodjon sokat a válaszon és ne túl hosszan fejtse ki választát, különben unalmassá válik a játék). Ügyelni kell arra, hogy a feltett kérdések személyes közlésekre teremtsenek lehetőséget, továbbá csak a kérdezőt valóban érdeklő kérdést szabad feltenni. Ne azért kérdezzünk, mert éppen sorra kerülünk!

A játék nagyon egyszerű, de ne felejtjük el, hogy a kérdésekkel meg is sérthetjük a másikat. Ha jó kérdéseket teszünk fel, remek beszélgetés alakulhat ki, és rengeteg dolgot megtudhatunk társainkról – és magunkról is.

Jó szórakozást, izgalmas játékokat kívánok!

Zsó

„Mindig imádkozni kell, és meg nem restülni!” (Lk. 18:1)

Miért imádkozunk?

- hogy legyen szent az Úr neve bennünk, de körülöttünk is
- hogy az Ő akarata valósuljon meg bennünk, de körülöttünk is
- hogy Isten uralma alatt éljünk
- hogy legyen meg mindaz, amire szükségünk van ahhoz, hogy éljünk
- hogy bocsánatot nyerjünk, és meg is tudjunk bocsátani
- hogy ne nyeljen el bennünket a világ
- hogy megállhassunk a támadások és kísértések viharában.

„Mert az Úr igéje igaz, mindent hűségesen cselekszik. Szereti az igaz ítéletet, az Úr szeretetével tele van a föld. (Zsolt 33,4-5)

Negyedévi imatémák

- Hálaadás:
- Izraelért
 - azért, hogy vannak társaink
 - Isten keze nyomáért életünkön
 - azért, hogy szabadá tett az Úr bennünket
 - azért, hogy vezet bennünket
 - azért, hogy nem kell a bűn rabságában élnünk.
- Könyörgés:
- Isten népéért: az Egyházért és a testi Izraelért
 - környezetünkben megtérésükért
 - hogy arra menjünk, amerre a Pásztor, Jézus terelget
 - hogy élni tudjunk a szabadsággal
 - hogy tapasztaljuk meg az Ő két kezét
 - hogy naponként szabaduljunk a bűntől és tartsuk magunkat távol tőle.

Kánaáni-magyar szöszedet

A napokban kezembe került egy régebbi Vezess!, mégpedig a 28-as, melyben egy igazi párról, az áldásról és az átokról volt szó. Nos, amilyen szorosan kapcsolódik az a két szó egymáshoz, annyira nem a mai kettő. Talán csak annyiban rokonok, hogy mindkettő bibliai kifejezés. Vagy lehet, hogy mégsem...?

Az első szavunk ma legyen a **reménység**, remény. Az egyik kedvenc igém (annyira kedvenc, hogy a névjegyemen is ez van) a Róma 5,5, mely így szól az új fordítás szerint: „...a reménység pedig nem szegyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szent Lélek által”. A Károli szerint a vége egy kicsit kifejezőbb: „...a Szent Lélek által, Aki adatott nekünk”. Ez utóbbi jobban kifejezi, hogy a Lélek: személy. A remény pedig szoros kapcsolatban áll a szeretettel. Hiszem a remény is a szívben keletkező, a bizalom alapján álló érzelem. Azok közé az érzelmek közé tartozik, melyek minden ember számára fontosak, de sokszor a világban élők meglegszenek egy gyengébb minőségű hamisítvánnyal is. Aki azonban közvetlen kapcsolatban áll a „Gyártó”-val, az megszerezheti az igazit is. S ez sokkal jobban megéri, főleg, mivel ingyen van.

Sokszor halljuk a bizonytalanság kifejezéseként a remény szót: „Remélem, sikerülni fog...” A bibliai értelemben vett reménység azonban, mint a fenti igéből látszik, nem ezt jelenti, sokkal inkább azt a biztatást, amit Szent Lélek gerjeszt a szellemünkben, amikor félünk, vagy bizonytalankodunk. Ezért olyan értékes az igazi reménység.

Néhány nappal ezelőtt egy rokonom társadalmi temetésén voltunk, ahol a falusi nyelv által „tanácsi pap”-nak nevezett hölgy tartott temetési beszédet. Tulajdonképpen hasonló dolgokat mondott, mint amiket mi szoktunk temetési prédikációinkban, vigasztalásról beszélt, az emlékekről, a szeretetről és az elhunyt hiányáról. Egy dolog azonban hiányzott: a remény. A halállal kapcsolatban lehet próbálni vigasztalni, de ha nincs feltámadás, akkor csak az üres fájdalom marad. A remény pedig, mint láttuk, nem szegyenít meg!

A másik szó az **újászületés**. Azért tartom fontosnak e szó megtárgyalását is, mert manapság sokszor hallhatunk egy hasonló hangzást, de a Bibliától teljesen idegen kifejezést: az újraszületést, azaz a reinkarnációt. Olyat is hallottam, hogy a két szó teljesen felcseréltek. Nos, a Biblia tanítása nem tud arról, hogy valaki az életét újakezdhetné, vagy hogy más alakban visszatérhetne. Nincs második lehetőség, ha ezt az életedet elrontottad. Van azonban kegyelem, amiért az utolsó pillanatban is lehet kövörögni az Úrhoz.

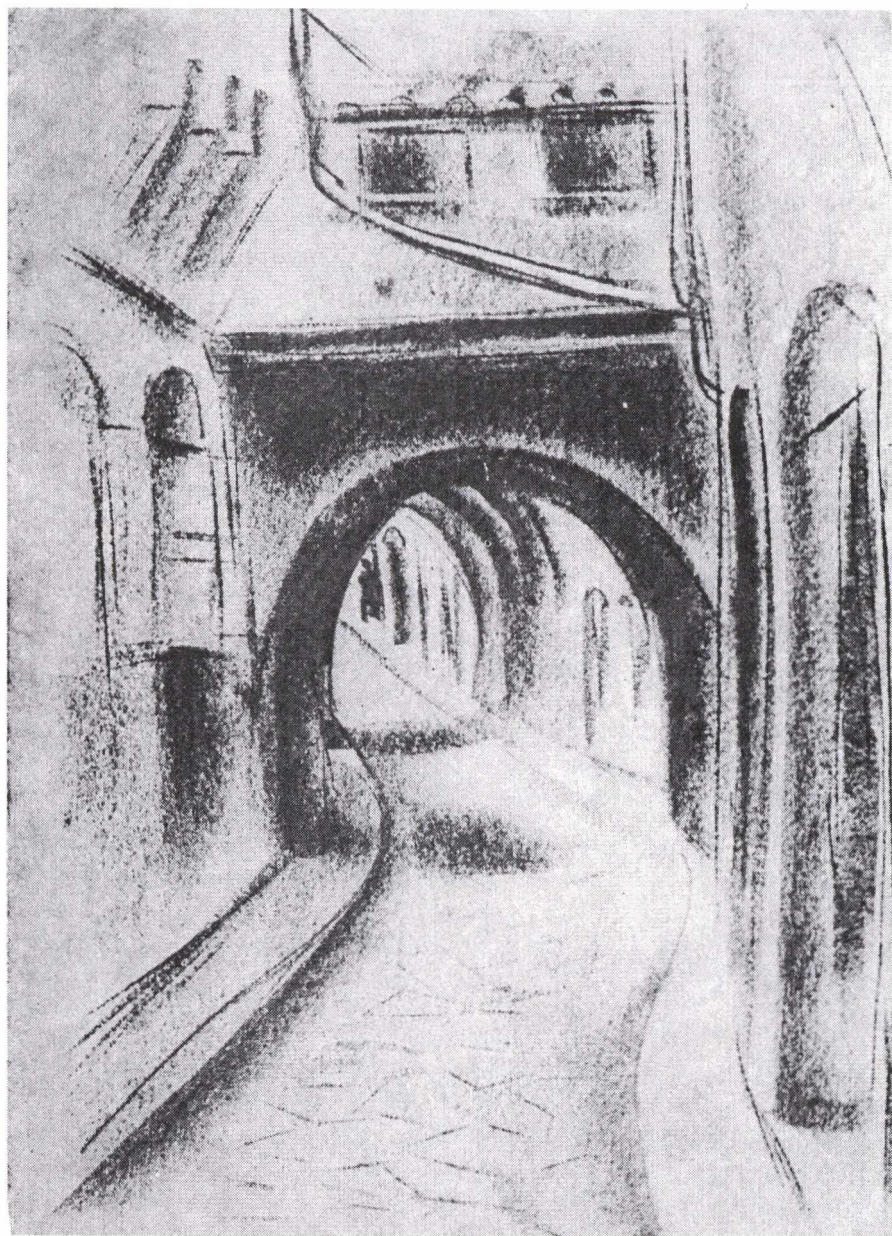
Az újászületés nem második lehetőség, hanem az Istentől elszakadva élt élet gyökeres megváltozása. Nem az ember cselekedete ez, hanem Istené. Nem neked kell gyakorlatokat végrehajtanod, teljesítményt nyújtandod, hogy újászülethess, hanem csak engedned kell, hogy az Úr mindezt végbevigye. Amiként a csecsemő „elszenvedője” a születésnek (ezért passzív igealak a születni), úgy a Jézushoz kívánczó ember is. Ennyiben hasonlít az újászületés a csecsemőéhez, annyiban pedig más, hogy előbbi szellemben megy végbe, utóbbi pedig testben. Utóbbi hatása csak korlátozott időre (60–80 évre) szól, előbbi pedig az örökkévalóságra. Miért nem érdemes halogatni az újászületést? Mert már itt a földön elkezdődne az örökleted, hiszen az Úrral való közvetlen kapcsolatot jelenti. Végül mit kell tenned érte? Csak kérned kell és elfogadnod.

Végül hadd álljon itt pár igehely az egyéni gondolkodáshoz:

Remény: Zsolt 62,6; Péld 10,28; Préd 2,21; 9,6; Róm 4,18; Tit 3,7; 1Pét 1,3.

Újászületés: Mt 19,28 és párh.; Tit 3,5; 1Pét 1,23.

Szeretettel: *Kristóf*
(Folyt. köv.)

Gy. Szabó Béla: Firenzei sikátor – szénrajz, 1937nc